

- Иваница! - извика след него Петър и го настигна. - Чакай... - след това сложи ръка на рамото му и го погледна дълбоко в очите.

- Иване, - каза тихо той, - Господ ни праща изпитания, за да познае вярата ни в него. Само големите нещастия каляват големи духове. Ти си ~~една~~ храбър мъж. Нека приемем смирено божията вяла...

Иваница се дръпна и махна с ръка.

- Нищо не ми казвай! Знам какво е.

Лицето му бе каменно и безстрастно. Само очите му блеснаха със сух, зловед огън.

- Кога?

- Завчера през нощта... Тя си беше слабичка, Иваница...

- Петър закри очите си и се извърна.

- А момчето?

- Момиче е, - каза тихо майка му, и плахе се доближи до него. - Занесохме го у Белета. И Зоя има преди месец момиче. Тя ще кърми и двете... - и изведнъж старата царица прегърна сина си и глухо зариде. - Ице... Ице...

Но свитите устни на Иваница не прерониха нито едно роптание, нито една въздышка. Сякаш леден ебръч бе свил сърцето му, сякаш пустиня бе изгорила очите му.

Без да каже нито дума, той бавно се отправи към палата. Асен направи на другите знак да останат на местото си и тихо го последва.

Треперящата светлина на вощениците хвърляше плахи сенки по мраморното чело на Мария. В скръстените ѝ ръце стоеше скъпоценен кръст. На върху десницата ѝ липосавах смарагда. На бледите ѝ устни спеше кротка детска усмивка.